

اولین کسی هستیم که نوشابه را به محله بهشت آوردیم

سال هاپیش از این نمایندگی پخش نوشابه کوکاکولا را داشتیم؛ خاطرم هست که سال ۱۳۴۶، یعنی دقیقاً توی دورانی که بیست سال پیشتر نداشتم، نوشابه برای اولین بار وارد بازار مواد غذایی مشهد شد. آن روزها کارخانه این کالا برای پخش محصولش در مشهد، ۱۲ نماینده گرفته بود که قرعه محله احمدآباد و محدوده منطقه یک به نام من افتاد؛ یعنی من اولین کسی هستم که نوشابه را به محله بهشت آوردیم و فروختم؛ از حق هم نگذریم از بدو ورود، استقبال خوبی از این محصول شد و ما فروش خوبی داشتیم؛ به طوری که جعبه های چوبی نوشابه روی زمین نمی ماند و هر تعدادی که می آمد، خیلی زود به فروش می رسید. مثل امروز نبود که نوشابه را برای سلامتی بد بدانند و عوارضی مانند پوکی استخوان را جزو مضرات آن به شمار بیاورند؛

بلکه برعکس، مردم برای سفیدی دندان و رفع مشکلات گوارشی، در عزا و عروسی، نوشابه مصرف می کردند. تا از قلم نیفتاده بگویم که نوشابه های آن دوران آمریکایی بود و مزه اش با بلژیکی های حالاً فرق داشت. کم کم در این محله یک سوپری باز کرد و حدود چهل سال آن را داشتیم.

«بهشت» محله لُردها بود

دهه چهل، شهر به این وسعت نبود و امکانات هم بالطبع کم بود، مثلاً از همین خیابان ابومسلم تا گلکاری تقی آباد را که قدم می زدی، بیست خانوار بیشتر زندگی نمی کردند. بیشتر ساکنانش هم صاحب منصب بودند؛ یعنی شهردار، استاندار، درجه دارها، دکترها و مهندس ها، در اصطلاح عوام آن زمان، «بهشت» محله سکونت لُردها بود. البته پیش از سکونت نامداران شهر در این محله، اینجا همه مثل خیلی از قسمت های حاشیه ای که حالا به بخشی از مشهد تبدیل شده اند، بیابان بود و خالی از امکانات اولیه. حتی آب و برق و گاز نداشت. آب را سقاها توی بشکه های بیست لیتری می آوردند و به مردم می فروختند و یا چند جوی روان داشت که مردم برای شست و شو و حتی استحمام از آن استفاده می کردند. ولی از انصاف نگذریم آب و هوای خوبی داشت. شاید باورتان نشود اما در اکثر روزها به ویژه در ایام تعطیل از اینجا تا الندشت و کوهسنگی را که چشم می کشیدی، جمعیت بود که فرش و زیراندازی پهن می کردند و روزشان بیرون از شهر به گردش در طبیعت سپری می شد.

حاج تقی غفوریان، بانی یکی از بزرگترین و قدیمی ترین طاق نصرت های مشهد در نیمه شعبان

با خاطره سازان محله قدیمی مشهد

«بهشت»، محله لُردها بود!

علت نامگذاری محله به «بهشت» ریشه در «مُدرن» بودن آن داشت

محله بهشت پیش از سکونت ما نیز به همین نام شناخته می شد و تاکنون هم تغییری نداشته اما بعد از واقعه هفتم تیر ۱۳۶۰ و انفجار دفتر حزب جمهوری، نام یکی از فرعی های آن به نام «شهید اسدا... زاده» که یکی از ساکنان این محله و از شهدای این رویداد تلخ

بود، تغییر کرد. علت نامگذاری محله ما به «بهشت» در آن دوران، به گمانم ریشه در «مُدرن» بودن آن داشت؛ در توضیح این کلمه باید بگویم که مادر آن دوران جزو محلات پر خوردار و بالادست شهر مشهد محسوب می شدیم که در برنامه ریزی های دولتی قرار بود، جزو محلات دارای امکانات پیشرفته و به روز شهری باشد. در واقع وجود امکانات به روز و نام «بهشت» روی آن به نوعی، زندگی در «بهشت برین» را برای ساکنان آن تداعی می کرد.

محله رئیسان و سِمَت داران

عموم سکنه این محله افراماندهان نیروی انتظامی، رُسای ادارت دولتی و در مجموع قشر اداری شهر تشکیل می دادند که البته این بافت در همه نقاط یکدست نبود؛ یعنی به غیر از ساکنان مُنسب دار محله بهشت، تعدادی از عوام هم بودند که پیش از آبادانی این نقطه، تکه زمینی در اینجا داشتند و پس از الحاق این نقطه به شهر، زمین هایشان را ساخته و سکونت گزیده بودند.

سکونت مسئولان باعث بهبود وضع محله شد

سکونت مسئولان در این محله باعث شده بود تا رسیدگی به بهبود وضع آن نیز، بیش از دیگر محلات شهر باشد؛ به طور مثال کوچه ما همیشه تمیز بود. خانه ها معمولاً یک دست و یک شکل ساخته می شدند؛ ویلایی و دو طبقه که البته طبقه اول آن به سبک منازل قدیمی زیرزمینی شکل بود. سالی که ما در این محله ساکن شدیم، همه منازل آب و برق داشتند اما هنوز خبری از گازکشی شهری در آن نبود. این را هم اضافه کنم که بیشتر خانه های این محله دارای تلفن بودند و این یکی از امتیازات خاص مکانی در آن برهه زمانی محسوب می شد. همین امکانات خاص هم باعث شده بود تا قیمت زمین در این محله در مقایسه با دیگر مناطق شهر بیشتر باشد.

محله مدارس در جه

یک شهر

یکی دیگر از مصادیق پر خوردار محله بهشت در دهه ۵۰، وجود مدارس در جه یک با سیستم آموزشی ویژه در اطراف آن بود؛ در آن زمان ما در مشهد، ۸ مدرسه (دبیرستان و راهنمایی) مجهز داشتیم که تعداد زیادی از این مدارس در منطقه یک قرار گرفته بودند؛ مدرسه «عَلم» در خیابان کوهسنگی، دبیرستان «دانش و هنر» در پنجراه سناباد، مدرسه «خاقانی»، «سلمان فارسی» و «تخت جمشید» در خیابان تقی آباد از جمله اینها بودند که هنوز تعدادیشان با تغییر نام، پابرجا هستند.

فرزان نصیری آذر از ساکنان قدیمی محله بهشت